

gent persoon als dr. Solvege nooit benul had van wat er rond haar gebeurde. Soms wou hij een stukje van die onwetendheid hebben, maar hij kon het mens zo verwensen door haar onuitstaanbare gedrag dat hij zich er niet echt mee wou spiegelen, laat staan er iets van overnemen.

“Hebt u wat verloren bij het paviljoen? U ziet er als een eerbaar man uit en het verwondert mij dat u met al uw elegantie en charisma naar zo’n oord van verderf wilt.” Met die zin verbrak de taxi-chauffeur de stilte en Odils dagdroom over het instituut en de beginnende nachtmerrie over dr. Solvege.

“Voor u is het een oord van verderf, voor een ander kan het een oase van rust en bezinning zijn,” antwoordde Odil snedig. De taxi-bestuurder vertraagde en reed het smalle bergpad op, dat enkel door de maan en de koplampen van de taxi zichtbaar werd. Hij spaarde zijn antwoord op Odils uitspraak.

De bomen wiegden mee met de wind en het gesuis was hoorbaar tot over de klanken van de lokale radio die door het drukverschil begon te haperen.

“Wilt u dat ik halt hou bij het paviljoen?” De stem van de chauffeur klonk enigszins gespannen. Hij had duidelijk slechte herinneringen aan het uit wit cement opgetrokken bouwwerk, net zoals velen dat hadden in zijn dorp.

“Als u er langzaam voorbijrijdt, ben ik al een tevreden man,” antwoordde Odil, en hij tuurde uit de ruit op zoek naar het kaarslicht dat de ingang van het paviljoen verlichtte. Het licht en een hoopje verdwaalde maanstralen beschenen enkele meters van de kolossale marmeren zuilen. De gezichten die uit de steunpilaren gehouwen zijn, kon geen mens meer zien in de schemering.

De klanken van de radio werden nog steeds overstemd door een zachte ruis. De twee heren vonden elkaars ogen in de achteruitkijkspiegel, met een ontspannen knik liet Odil de taxichauffeur weten dat hij het voor bekeken hield. De volgende minuten bleef het stil in de wagen. Odil staaarde zichzelf aan in de weerspiegeling van de donkere taxiruit.

De oprijlaan was bezaaid met blauwgrijze kiezels die door de opkomende maan en de ondergaande zon op een pad van donkerblauwe parels leken. Odils voeten zakten weg in de kiezels en lieten vage afdrukken achter op het parelen pad.

In de vroege ochtend, toen de zon opkwam en de laatste hemellichamen nog niet verdwenen waren, viel er een purperen schijn over de oprijlaan die zo opzienbarend was dat Odil er zijn warme kop koffie koud voor liet worden. Het spektakel was enkel waar te nemen vanuit Odils studeerkamer.

De ochtendnevel streek neer over de struiken, en de vroege ochtendzon die de eerste vogels wekte, zocht een weg door de bomen op zoek naar de oprijlaan.

Nu was het avond, en de zon nam al haar schoonheid mee naar een ander land. De avond en de nacht waren Odil kostbaar. Hij bestudeerde de sterren en zocht antwoorden op vragen waar menig man God als verklaring voor gaf.

Hij huppelde de trappen op en tastte zijn broekzakken af op zoek naar zijn sleutel. Het slot was versleten, maar hield het huis gesloten voor ieder die geen sleutel had. Zij die wel een sleutel hadden, hadden ook enkele minuten nodig om binnen te geraken.

Door het gebrek aan licht en het zoeken van het slot tegen zijn eigen schaduw in kreeg Odil het gevoel dat hij sneller binnen ging geraken door een kelderraam in te slaan dan een verdere poging te ondernemen om de deur open te krijgen. Met al zijn kracht wrong hij de sleutel in het slot en draaide hem hardhandig om.

Hij zou nog voor het einde van de winter een slotenmaker laten langskomen om hem te verlossen van dat duivelse slot. De deur was loodzwaar en Odil moest er zijn gehele gewicht tegen plaatsen om er beweging in te krijgen. Bij het openduwen van de deur hoorde hij iets verschuiven: een zacht, maar scherp geluid, dat vanachter de deur kwam.

Hij reikte met zijn hand naar de lichtsakelaar en met enkele kleine haperingen en twijfels ging het licht aan. Hij keek achter de deur in de hoop niets gemold te hebben. Er stond een kostbaar beeld tegen de muur dat nog heel was en er was geen schade aan de wanden. Pas toen hij na enkele ogenblikken op de grond een goedgevulde, bruine enveloppe zag liggen, kon hij het geluid thuisbrengen.

Hij staaarde de enveloppe aan, het was een A4-formaat, verzegeld met een rode ster. Hij staaarde een moment lang naar de bruine enveloppe. Er stond geen afzender op en ook Odils adres niet. Hij bekeek de deur, het was onmogelijk dat iemand de briefomslag onder de deur had geschoven: er paste nog geen mier onder de deurspleet. Hij staaarde naar de rode, stervormige zegel. Odil nam de enveloppe van de grond, het had een apart gewicht. Te weinig voor een boek, te veel voor een foto of brief. Hij bestudeerde de enveloppe volledig, geen enkel detail ontging hem.

Hij speurde de inkomhal af. Hoe kon die tamelijk dikke omslag in hemelsnaam hier belanden? Zijn ogen vielen op een rond raampje